

“கரித்தருடைய ஆலயமாகிய பரிவதம்”

“கடைசி நாட்களில் கரித்தருடைய ஆலயமாகிய பரிவதம்
பரிவதங்களின் கொடுமுடியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு...” (ஏசா. 2:2).

தேவனுடைய ஆளுமைத் தன்மை, பண்பு மற்றும் சித்தம் ஆகியவை பற்றி அறியக் கூடியவற்றில் பெரும்பான்மையானவைகள் அவருடைய வசனமாகிய வேதாகமத்தில் இருந்தே கற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இருப்பினும் இந்த சத்தியமானது, அவருடைய மற்றொரு புத்தகத்தை - அவரது உலகத்தை, இயற்கையின் புத்தகத்தை - படிப்பதில் இருந்தும் நாம் தேவனைப் பற்றி உய்த்துணரக் கூடிய இன்றியமையாத பொதுவான உண்மைகளை கண்டு கொள்ளாது விட்டு விடக் காரணமாகி விடக்கூடாது.

தேவன் அழகு மிக்க பொருட்களை விரும்புகின்றார் என்பது நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்திலிருந்து தேவனைப் பற்றி நமக்குக் கிடைக்கின்ற அவருடைய பண்புகளில் ஒன்றாக உள்ளது. இதனை நாம் வண்ணமிக்க மயில்களின் கெம்பீரத்திலும், வெண்பனி சூடிக்கொண்டுள்ள மலைகள் தங்கள் அடிவாரத்தில் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தது போன்ற பசும் புல்வெளியையும் தங்கள் மேல்பகுதியின் பின்னணியில் நீலவானத்தையும் கொண்டு விளங்கும் அழகிலும் காண்கின்றோம். இருளாக்கப்பட்ட வான மண்டலத்தில் கருப்பு வெல்வெட் போர்வைக்கு மேலே வைரம் போல மின்னுகின்ற நட்சத்திரங்களினால் இது அறிவிக்கப்படுகின்றது. இது எல்லா வண்ணங்களிலும் மற்றும் எல்லா வடிவங்களிலும் பூமியின் மீதுள்ள பூக்களில் காணப்படுகின்றது. லைலக், ரோஜா, லில்லி, ஆர்ச்சிட் மற்றும் ஏராளமான வகையிலும் இப்பூக்கள் தோட்டங்களையும், மலைகளையும், பள்ளத்தாக்குகளையும் மற்றும் பசும்புல் வெளிகளையும் அலங்கரிக்கின்றன. நமது உலகின் இந்த தனிச்சிறப்பான அம்சங்களைக் கவனித்தறிந்தும், தேவன் வசீகரத்தையும், அழகு மிக்க தன்மையையும் மதிக்கின்றார் என்று யாரால் முடிவெடுக்காதிருக்கக் கூடும்?

இயல்பான உலகில் மட்டுமின்றி, ஆவிக்குரிய வட்டாரத்தில் கூட தேவனுடைய பண்பானது இன்னும் அதிகம் தெளிவாய்க் காணப்படுகின்றது. உற்று நோக்கலின் மூலமாகவும் மற்றும் வேத வசனங்களிலிருந்தும் கூட நாம், தேவனுடைய அன்றாட ஒழிந்து போகாத

கிருபையானது ஆத்தம ஆதாயத்தில் படைப்புச் செயல்புரிவதை அறிய முடியும். அவர் அழகு மிக்க பொருட்களை நேசித்திறார் என்பது உண்மையாகவே இருக்கின்றது, ஆனால் அவர் அழகுமிக்க மக்களை நேசித்திறார் என்பது இன்னும் பெரிய உண்மையாக இருக்கின்றது. தேவன் பாவியை நேசித்திறார், ஆனால் யாரோ ஒருவர் கூறியுள்ளபடி, “அவர் (பாவி) இருக்கும் நிலையில் அப்படியே விட்டுவிடுவது அவரால் (தேவனால்) இயலாத அளவுக்கு அவர் (தேவன்) அவரை (பாவியை) நேசித்திறார்.” அவருடைய இரக்கத்தில், தேவன் இயேசுவின் மூலமாக பாவியிடம் இறங்கி வந்து சேர்ந்து, அவரை (பாவியை) வசீகரமான, கிறிஸ்துவைப் போன்ற நபராக மறுஉருவாக்குகின்றார்.

தேவனுடைய இந்த பண்பின் வெளிச்சத்தில், பரிசுத்த ஆவியானவர் எதிர்கால இஸ்ரவேலை-சபையை-ப்பற்றி, கர்த்தருடைய மகிமையுள்ள வீடாக, ஒப்பற்ற ஆவிக்குரிய அழகினாலும் மேன்மையினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகத் தீர்க்கதரிசனத்தில் சித்தரித்தார் என்பது பற்றி நாம் திகைப்படையக் கூடாது (ஏசா. 2:2-4). அவரது உருவகத்தில், சபை என்பது ஒரு குளிர்ந்த கல்கட்டிடம் அல்ல, ஆனால் அது தன்னைப் பற்றியுள்ள திரளான இருதயங்களின் வசீகரத் தன்மையினால் (மற்றவர்களைக்) கவர்ந்து சேர்க்கும் உயிருள்ள மலையாக உள்ளது.

ஏசாயாவின் இந்த வசனப் பகுதியானது சபையைக் குறிக்கின்றதில்லை ஆனால் பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்திற்குப் பிறகு எருசலேம் மீண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட இருந்ததைக் குறிக்கும் ஒரு முன்னுரைத்தல் என்று வாதிடப்படலாம். ஒருவேளை இந்தத் தீர்க்கதரிசனமானது இரட்டை அர்த்தம் கொண்டுள்ளதாயிருக்கலாம். ஒன்று அந்த நாளானது - நாடு கடத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இயல்பான எருசலேம் கட்டியெழுப்பப்பட்டது - மற்றும் ஒரு தொலைதூரநாளானது - பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று சபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தின் 2ம் வசனத்தில் உள்ள “கடைசி நாட்களில்” என்ற சொற்றொடரை சபையின் நிலைநாட்டும் தவிர வேறு எதற்கும் பயன்படுத்துவதற்கு முடிவான ஆதாரம் எதுவும் ஏசாயாவின் புத்தகத்தில் காணப்படுவதில்லை. இதை செருபாபேல், எஸ்றா மற்றும் நெகேமியா ஆகியோரின் காலத்தில் இயல்பான எருசலேம் கட்டியெழுப்பப் பட்டதற்கு மாத்திரம் பயன்படுத்துதல் என்பது, பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளில் சபையைப் பற்றிய பொதுவான போதனைகளின் வெளிச்சத்தில் காண்கையில் ஆதாரமற்றதாக உள்ளது. “கடைசி நாட்களில்” என்ற சொற்றொடரானது, இது கிறிஸ்துவின் யுகத்தின் தொடக்கத்தில் அமைவு பெறும் ஒரு நிகழ்ச்சியின் தீர்க்கதரிசனம் என்று சைகை காட்டுகின்றது. இந்த முன்னுரைத்தலானது, சபை தொடங்குதல் என்ற அடைவதற்கு அரிய நிகழ்ச்சியின் காரணத்தினால் அது நடக்குமிடமாகிய எருசலேமை எதிர்காலச் சந்ததிகள் யாவும் ஒரு நாளில் பின் நோக்கிக் காணும் என்று கூறுகின்றது. உயிர்த்தெழுதலைத் தொடர்ந்து வந்த பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுரு, “கடைசி நாட்கள்” என்ற கிறிஸ்துவின் யுகமானது பரிசுத்த ஆவியானவர் பொழிந்தருளப்பட்டதுடனும், சபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டதுடனும் தொடங்கியதாக விளக்கப்படுத்தினார் - (அப். 2:16-21).

ஏசாயாவிலிருந்து வரும் இவ்வசனப்பகுதியை (மீகா 4:1-3லும் கூட எடுத்துரைக்கப்பட்ட கூற்றினை) சபையின் மாண்பையும் மேன்மையும் காண்பதற்கான தீர்க்கதரிசன உருப் பெருக்கியாக இருக்கும்படி நாம் அனுமதிப்போம். இந்த வசனப்பகுதியை நாம், வரப் போவதாயிருந்த இராஜ்யமாகிய சபையின் மேன்மையைக் குறிக்கும் தீர்க்கதரிசனமாய் மதிப்போம், ஆனால் சபையின் ஒவ்வொரு பண்பும் புதிய ஏற்பாட்டின் தெளிவான போதனையுடன் இந்த தீர்க்கதரிசனத்தில் மறைமுகமாய் உணர்த்தப்பட்டுள்ளதையும் நாம் மதிப்போம்.

சபையின் அழகை ஏசாயா எவ்விதத்தில் விவரித்தார்?

அதன் பரவலான மதிப்பின் மூலம்

முதலாவதாக, ஏசாயா சபையின் விரும்பத்தக்க தன்மையை அது அறியப்படும் பரவலான மதிப்பின் மூலம் சித்தரித்தார். அவர், “கடைசி நாட்களில் கர்த்தருடைய ஆலயமாகிய பர்வதம் பர்வதங்களின் கொடுமுடியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு மலைகளுக்கு மேலாய் உயர்த்தப்படும்; எல்லா ஜாதிகளும் அதற்கு ஓடி வருவார்கள்” (ஏசா. 2:2) என்று எழுதினார். சபையின் மேன்மை மிக்க பண்புகளை பூமியின் எல்லா மக்களும் உணர்ந்தறிவார்கள் மற்றும் அதை நோக்கி அவர்கள் இழுக்கப்படுவார்கள்.

சபையானது எருசலேமில் உள்ள மலையின் மீது அமைந்துள்ள கர்த்தருடைய ஆலயம் என்று உருவக முறையில் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. அந்த ஆலயத்தின் ஒளி வீசுதலானது எல்லா இனத்தவரின் பாராட்டையும் பெற்று, அவர்கள் அந்த மலைக்கு வந்து அதன் மீது ஏறுவார்கள். ஏசாயா, அந்த மலையானது தேவனுடைய நோக்கங்களுடன் அதற்குள்ள தொடர் பினால் உலகத்தின் மற்ற எல்லா மலைகளுக்கும் மேலாக உயர்த்தப்படும் என்று கூறினார்.

சபையின் உலகளாவிய ஈர்ப்புத் தன்மையை புதிய ஏற்பாடு வெளிப்படுத்துகின்றது. இயேசு, “அநேகர் கிழக்கிலும் மேற்கிலுமிருந்து வந்து, பரலோக இராஜ்யத்தில் ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு என்பவர்களோடே பந்தியிருப்பார்கள்” (மத். 8:11) என்று கூறிய பொழுது, அதன் உலகளாவிய தன்மையை முன்னுரைத்தார்.

எருசலேமின் வீழ்ச்சியைப் பற்றியவற்றை மையப்படுத்தியிருந்த ஒலிவ மலை உரையாடலில் இயேசு, சவிசேஷம் மிகவும் பரவலாகப் பிரசங்கிக்கப் படுதலைக் குறித்து வாக்களித்தார். “இராஜ்யத்தினுடைய இந்த சவிசேஷம் பூலோகமெங்குமுள்ள சகல ஜாதிகளுக்கும் சாட்சியாகப் பிரசங்கிக்கப்படும் ...” (மத். 24:14). இயேசு மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தெழுந்ததைத் தொடர்ந்து, சவிசேஷத்தின் உலகளாவிய ஊழிய அறிவித்தல் குறித்து அவர் கட்டளையிட்டார்: “நீங்கள் உலகமெங்கும் போய் சர்வ சிருஷ்டிக்கும் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்” (மாற். 16:15). பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று முதன் முதலாகச் சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப் பட்ட பொழுது, “வானத்தின் கீழிருக்கிற சகல தேசத்தாரிலுமிருந்து வந்த தேவபக்தியுள்ள யூதர்கள்” (அப். 2:5, 9-11) அதைக் கேள்விப்பட்டு மற்றும்

அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தனர் என்பது உறுதியானது. ஒருவேளை, “எல்லா மக்களுக்கும்” (சுவிசேஷம் அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற) கட்டளை கொடுக்கப்பட்டு சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு (அல்லது) அதற்குள்ளாகவே, பவுல் கொலோசெயருக்கு, “நீங்கள் கேட்ட சுவிசேஷத்தினால் உண்டாகும் நம்பிக்கையைவிட்டு அசையாமல், ஸ்திரமாயும் உறுதியாயும் விசுவாசத்திலே நிலைத்திருப்பீர்களானால் அப்படியாகும். அந்தச் சுவிசேஷம் வானத்தின் கீழிருக்கிற சகல சிருஷ்டிகளுக்கும் பிரசங்கிக்கப்பட்டு வருகிறது; அதற்கென்றே பவுலாகிய நான் ஊழியக்காரனானேன்” (கொலோ. 1:22, 23) என்று எழுத முடிந்தது.

வெளி. 5:9, 10ல் தேவனுடைய அரியணைக்கருகில் கேட்கப்பட்ட/பாடப்பட்ட புதுப்பாட்டு என்பது ஆட்டுக்குட்டியானவருடைய இரத்தத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு இனத்திலும் கோத்திரத்திலுமிருந்து இரட்சிப்பினால் களிகூர்ந்த மக்களால் பாடப்பட்ட துதிப் பாடலாக உள்ளது. வானத்தின் சேனைகள், “தேவரீர் புத்தகத்தை வாங்கவும் அதின் முத்திரைகளை உடைக்கவும் பாத்திரராயிருக்கிறீர்; ஏனெனில் நீர் அடிக்கப்பட்டு, சகல கோத்திரங்களிலும் பாஷைக்காரரிலும் ஜனங்களிலும் ஜாதிகளிலுமிருந்து எங்களைத் தேவனுக்கென்று உம்முடைய இரத்தத்தினாலே மீட்டுக் கொண்டு...” என்று பாடுகின்றனர். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், முழு உலகிலும் உள்ள மக்கள் கிறிஸ்துவின் யுகத்தின் போது சுவிசேஷத்தினாலும் மற்றும் சபையினாலும் இணக்கம் கொள்ளச் செய்யப்படுவார்கள்.

சபையானது எருசலேமில் உள்ள மலையின் மீது அமைந்துள்ள கர்த்தருடைய ஆலயம் என்று உருவக முறையில் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. அந்த ஆலயத்தின் ஒளி வீசுதலானது எல்லா இனத்தவரின் பாராட்டையும் பெற்று, அவர்கள் அந்த மலைக்கு வந்து அதன் மீது ஏறுவார்கள்.

ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாங்கள் ஹார்டிங் பல்கலைக் கழகத்தின் ஹோவார்டு ஹார்ட்டன் அவர்களை எங்கள் (தற்காலிக/வந்து போகும்) ஊழியராக மகிழ்வுடன் பெற்றிருந்தோம். அவர் ஒரு மறைவான விவரிப்பைப் பயன்படுத்தியதை நான் கேள்வியுற்றேன்: இவர் பல நாடுகளில் ஊழியராகப் பணியாற்றி, அவர் சென்றிருந்த இடங்கள் எல்லாவற்றிலும் தேவன்மேல் உள்ள விசுவாசமானது மக்களுக்கு நியாயமானதாக இருப்பதாகக் கண்டறிந்தவராவார். இதை அவர் கணக்குப் பாடத்தைப் போதிப்பதுடன் ஒப்பிட்டார். உலகம் எங்கிலும் உள்ள பிள்ளைகளுக்கு இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்று போதிக்கப்படும் பொழுது, ஏதோ ஒன்று அவர்கள் சிந்தைகளில் பளிச்சிட்டு, அவர்கள், “அது சரியானது. அது உண்மையானது” என்று கூறுகின்றனர். அது போலவே, சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன் உலகத்தையும் மனிதனையும் உண்டாக்கினார்,

அவர் மனிதன் மேல் அன்புகூருகின்றார், மற்றும் அவர் மனிதனை இரட்சிக்க விரும்புகின்றார் என்று மக்களுக்குப் போதிக்கப்படும் பொழுது, அவர்களின் சிந்தைகளில் ஏதோ ஒன்று அந்த நம்பிக்கையை ஏற்றுக் கொள்கின்றது, மற்றும் அவர்கள். “அது சரியானது. அது நிச்சயமாகவே உண்மையாக உள்ளது” என்று கூறுகின்றனர்.

இந்தக் கோட்பாடானது சபையைப் பொறுத்தமட்டில் உண்மையானதாக உள்ளது. சபையின் வசீகரிக்கும் பண்புக்குச் சாட்சியம் தரும் தேவனுடைய வசனத்துடன் கூடுதலாக நமது சொந்த இருதயங்களில் அதே போன்ற தீர்ப்பையும் நாம் கொண்டிருக்கின்றோம். உலகத்தின் எப்பகுதியிலாவது புதிய ஏற்பாட்டின் சபையைப் பற்றிப் போதிக்கப்படும் மக்கள் “அது சரியானதாக இருக்க வேண்டியுள்ளது” என்று பதில் அளிக்கின்ற ஏதோ ஒன்றை தங்கள் சிந்தைகளில் பெற்றுள்ளனர். சபையை நோக்கி இழுக்கின்றதாக மக்கள் பெற்றுள்ள இந்த ஈர்ப்பு ஈடு இணையற்றதாக உள்ளது; இது உற்று நோக்க மிகவும் அற்புதமானதாக உள்ளது. சபை என்றால் என்ன என்று மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் பொழுது, அவர்கள் விளக்கு நோக்கி வந்து சேரும் விட்டில்களைப் போல் ஆகின்றனர். உலகம் முழுவதிலும் உள்ள மக்கள் புதிய ஏற்பாட்டின் சபையைப் பாராட்டுகின்றனர்.

சபையின் பொதுப் புகழ்வை கொஞ்சம் சிந்தையுடனேயே புரிந்து கொள்வது சுலபமாக உள்ளது. மக்கள் இயேசுவின் இரத்தத்தினால் இரட்சிக்கப்பட்டு, நித்திய வாழ்வைப் பெறும்பொழுது, அவர்கள் கிறிஸ்துவின் சரீரமாக ஒன்றுகூடி தேவனுக்கென்று வாழ்ந்து, ஊழியம் செய்து அவரை ஆராதிக்கின்றனர். அவர்கள் கிறிஸ்துவின் பெயரைச் சூடிக்கொண்டு பரலோகத்தில் நித்தியமான மகிமையை எதிர்பார்க்கின்றனர். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்து, இரட்சகரை அறிந்திராதவர்களுக்கு இரட்சிப்பின் செய்தியைக் கொடுக்க நாடுகின்றனர். அவருடைய சபையாராக இருப்பது என்பது அற்புதமானதாக உள்ளது! பூமியில் உள்ள எல்லா இனங்களும், நாடுகளும், குலங்களும் மற்றும் குடும்பங்களும் சபையின் மதிப்பைக் கண்டு, அதற்குள் ஓடி வருதலில் வியப்பெதுவும் இல்லை.

அதன் பிரசங்கித்தலின் மூலம்

இரண்டாவதாக ஏசாயா, சபையின் மகிமையானது அதன் பிரசங்கித்தலில் காணப்படுகிறது என்று கூறினார். அவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

திரளான ஜனங்கள் புறப்பட்டு வந்து: நாம் கர்த்தரின் பர்வதத்துக்கும், யாக்கோபின் தேவனுடைய ஆலயத்துக்கும் போவோம் வாருங்கள்; அவர் தமது வழிகளை நமக்குப் போதிப்பார், நாம் அவர் பாதைகளில் நடப்போம் என்பார்கள்; ஏனெனில் சீயோனிலிருந்து வேதமும் எருசலேமிலிருந்து கர்த்தரின் வசனமும் வெளிப்படும் (ஏசா. 2:3).

கர்த்தருடைய வசனமாகிய சுவீசேஷமானது எருசலேமில் கர்த்தருடைய

இல்லத்திலிருந்து புறப்படும் நாளானது தேவனுடைய ஆவியானவரால் தரிசனமாய்த் தரப்பட்டது.

கர்த்தருடைய பிரமாணத்தைப் பெறுவதற்காக மக்கள் எருசலேமில் உள்ள கர்த்தருடைய இல்லத்திற்கு வருவதாயிருந்தனர். அவர்கள் பிரமாணத்தின்படி வாழ வேண்டும் என்பதை அறிந்தவர்களாய், கர்த்தருடைய பாதைகளில் நடப்பதற்காக எருசலேமில் இருந்து புறப்பட்டுச் செல்லுவார்கள். எருசலேமின் மீதுள்ள வலியுறுத்தமானது “கடைசி நாட்கள்” தொடங்கிய பொழுது புதிய யுகத்தின் தொடக்க இடமான எருசலேமே ஒவ்வொருவரும் நோக்கியதைச் சுட்டிக் காண்பித்தது: “... ஏனெனில் சீயோனிலிருந்து, வேதமும், எருசலேமிலிருந்து கர்த்தருடைய வசனமும் புறப்படும்.”

புதிய ஏற்பாட்டில், இயேசு, சபை (அல்லது கிறிஸ்தவ) யுகத்தின் தொடக்கத்தினுடைய இடமாக எருசலேமைக் குறித்திருந்தார். அப்போஸ்தலர்களுக்கான அவருடைய கட்டளையில் அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

எழுதியிருக்கிறபடி, கிறிஸ்து பாடுபடவும், மூன்றாம் நாளில் மரித்தோரிலிருந்தெழுந்திருக்கவும் வேண்டியதாயிருந்தது; அன்றியும் மனந்திரும்புதலும் பாவமன்னிப்பும் எருசலேம் தொடங்கிச் சகல தேசத்தாருக்கும் அவருடைய நாமத்தினாலே பிரசங்கிக்கப்படவும் வேண்டியது. நீங்கள் இவைகளுக்குச் சாட்சிகளாயிருக்கிறீர்கள். என் பிதா வாக்குத்தத்தம் பண்ணினதை, இதோ, நான் உங்களுக்கு அனுப்புகிறேன். நீங்களோ உன்னதத்திலிருந்து வரும் பெலனால் தரிப்பிக்கப்படும் வரைக்கும் எருசலேம் நகரத்தில் இருங்கள் என்றார் (லூக். 24:46-49).

அதே போன்று, இயேசு தாம் பரத்துக்கேறுவதற்குச் சற்று முன்பாக, தமது அப்போஸ்தலர்களுக்கு, பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருகைக்காக அவர்கள் எருசலேமில் காத்திருக்க வேண்டும் என்று புத்தி கூறினார். லூக்கா, “அன்றியும், அவர் அவர்களுடனே கூடி வந்திருக்கும் போது ... நீங்கள் எருசலேமை விட்டுப் போகாமல் ... பிதாவின் வாக்குத்தத்தம் நிறைவேறக் காத்திருங்கள்” (அப். 1:4, 5) என்று எழுதினார். பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு, அப்போஸ்தலர்கள்மீது பரலோகத்திலிருந்து பரிசுத்த ஆவியானவர் பொழியப்பட்டு, அவர்களைப் பரிசுத்த ஆவிக்குள் ஞானஸ்நானப் படுத்தி, இவ்விதமாக “கடைசி நாட்கள்” தொடங்கிற்று (அப். 2:1-4, 16-21). இந்தப் பொழிந்தருளலின் இந்த நாளில், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தைப் பேதுரு பிரசங்கித்த பொழுது, ரோம உலகத்தின் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து (அங்கு வந்து கூடியிருந்தவர்களில்) மூவாயிரம் பேர் அந்தச் செய்தியை ஏற்றுக் கொண்டு, விசுவாசித்து, மனந்திரும்பி, தங்கள் பாவமன்னிப்புக்கென்று ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொண்டனர் (அப். 2:41, 47). கர்த்தருடைய வசனமானது அப்போஸ்தலருடைய பிரசங்கித்தலின் மூலமாக எருசலேமிலிருந்து புறப்பட்டது, மற்றும் ரோமப் பேரரசின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இருந்த மக்கள் கர்த்தருடைய பாதையில் நடக்கத்

தொடங்கினார்கள்.

இந்த உலகில் உண்மையிலேயே மதிப்புடையது எது? பணம் குவித்துச் சேர்ப்பதா? அறிவை அதிகமாய் ஆதாயப்படுத்திக் கொள்வதா? உலகளாவிய தராதரத்தை அடைவதா? அநேகமாக, நம்மில் எவரும் இவற்றில் எதையும் வாழ்வின் மிக உயர்ந்த இலக்காகச் சுட்டிக்காட்ட மாட்டோம். இன்றில் இருந்து ஒரு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நம்மில் எவரும், மேற்சொன்ன எதையாவது பெற்றிருப்பதால் பயனடையப் போவதில்லை என்ற எளிய காரணத்தினாலேயே இது உண்மையாக இருக்கின்றது. இவைகள் வரையறுக்கப்பட்ட மதிப்புடையவைகளாக மட்டுமே உள்ளன, ஏனெனில் இவற்றின் மதிப்பு என்பது காலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், தேவனுடைய வசனத்திற்கு நமது கீழ்ப்படிதலானது, காலம் கடந்ததாகச் சென்றடைகின்றது, மற்றும் நம்மை நமது கர்த்தரின், “நன்று செய்தாய்” என்ற பாராட்டையும் மற்றும் நித்தியமான வரவேற்பையும் பெறுவதற்கு நித்தியத்திற்குச் சுமந்து செல்லுகின்றது (1 யோவா. 2:16). தேவனுடைய வசனத்தைப் போதிக்கின்ற வர்கள், தங்களால் போதிக்கப்படுகின்றவர்களுக்கு மிக உயர்ந்த தயையைத் தரவழைத்துள்ளனர், ஏனெனில் அவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனுக்கான ஒரு வாய்ப்பை இவர்கள் உவந்தளித்துள்ளனர்.

தேவனுடைய வசனத்தைப் பிரசங்கித்தல் என்பது எப்பொழுதுமே சபையின் ஊழியமாக இருந்துள்ளது. கிறிஸ்தவர்கள் உபகார சிந்தையுள்ள வர்களாக, பரிவிரக்கம் உள்ளவர்களாக, மற்றும் நமது கர்த்தரைப் போல் கவனிக்கும் அக்கறையுணர்வுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்; ஆனால் அவர் செய்தது போலவே நாமும், நம் மூலமாக மற்றும் - நம்மிலிருந்து சுவிசேஷமானது பூமியெங்கும் செல்லும்படி காண்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். சபை என்பது “சத்தியத்திற்குத் தூணும் ஆதாரமுமாக உள்ளது” (1 தீமோ. 3:15) என்று பவுல் கூறினார். அந்தகாரத்திலிருந்து நம்மை அவருடைய ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்தில் “வரவழைத்தவருடைய புண்ணியங்களை” அறிவிக்கும்படியாக மீட்கப்பட்டவர்களைப் பேதுரு வற்புறுத்தினார் (1 பேது. 2:9). மனித இனம் என்ற கடலினுள் சுவிசேஷம் என்ற தேடும் ஒளியை அனுப்புகின்ற கலங்கரை விளக்காக சபை உள்ளது என்று சபையை ஒப்பிடலாம். நமது பிரசங்கித்தல், தனிப்பட்ட போதனை, அச்சிட்ட செய்திகள், மற்றும் கிறிஸ்துவுக்காக நமது அன்றாட வாழ்வு ஆகியவையே சுவிசேஷமாக, நாம் அனுப்புகின்ற வெளிச்சமாக உள்ளது, இது ஒன்று மட்டுமே அவர்களின் ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்க முடியும் (ரோமர் 1:16).

சபையானது அதன் ஊழியத்தினால் மகிமையுள்ளதாக இருக்கின்ற தென்று ஏசாயா கூறினார். எல்லா மக்களுக்கும் என்றென்றைக்குமான சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும், தெய்வீகப் பணிப் பொறுப்பில் தன்னை அர்ப்பணித்துள்ளதாக இந்த பூமியில் உள்ள ஒரே ஒரு அமைப்பு இதுவேயாகும். பிரசங்கித்தலின் மேன்மையான மற்றும் ஒப்புரவாக்குதலின் செயல்வலிவின் காரணத்தினால் பவுல் ஏசாயாவின் கூற்றை மேற்கோள் காண்பித்து, “சமாதானத்தைக் கூறி, நற்காரியங்களைச் சுவிசேஷமாய்

அறிவிக்கிறவர்களுடைய பாதங்கள் எவ்வளவு அழகானவைகள்” (ரோமர் 10:15; ஏசா. 52:7) என்று கூற முடிந்தது. நாம் அவருடைய வார்த்தைகளைத் தழுவி, “கர்த்தருடைய வசனத்தைப் பூமியெங்கும் அனுப்புதல் என்ற மிக உயர்ந்த நோக்கத்தினால் சபை எவ்வளவு அழகானதாக உள்ளது!” என்று கூறலாம். சபையின் இந்த மிக உயர்ந்த பண்பை யார் தவற விட முடியும்?

அதன் சமாதான வளர்ச்சிப் பணியின் மூலமாக

மூன்றாவதாக, சபையானது அதன் சமாதான வளர்ச்சிப் பணியின் காரணத்தினால் வளப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. ஏசாயா பின்வருமாறு கூறினார்:

அவர் ஜாதிகளுக்குள் நியாயந்தீர்த்து, திரளான ஜனங்களைக் கடிந்து கொள்வார்; அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் பட்டயங்களை மண்வெட்டிகளாகவும், தங்கள் ஈட்டிகளை அரிவாள்களாகவும் அடிப்பார்கள்; ஜாதிக்கு விரோதமாய் ஜாதி பட்டயம் எடுப்பதில்லை, இனி அவர்கள் யுத்தத்தைக் கற்பதுமில்லை (ஏசா. 2:4).

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், இந்த பூமியின் மீது சபையில் சமாதானம் தங்கியிருக்கும்.

எல்லா நாடுகளிலும்/இனங்களிலும் உள்ள மக்களின் வாழ்வின் மீது தேவனுடைய செல்வாக்கின் மூலம் அவர்கள் மென்மையான சமாதானத் துடன் ஒன்றுகூடி வாழ்வார்கள் என்பதாக வரும் ஒரு யுகம் பற்றி தீர்க்க தரிசனத்தில் ஏசாயா கண்டார். அவர்கள் பிரவேசிக்கும் சபை என்கிற தேவனுடைய இராஜ்யமானது மோதல்கள் மற்றும் முரண்பாடுகளின் இடமாயிராமல், இசைவு மற்றும் அமைதியின் இடமாய் இருக்கும். அவர்கள் விரோதம் மற்றும் பிரிவினையின் யுத்தக் குழுக்களாகப் பிரிய மாட்டார்கள், ஆனால் ஆவியானவரின் மூலமாக ஒரு பொதுத் தன்மைக்குள் ஒன்றாகப் பிணைக்கப்படுவார்கள். யுத்தக் கருவிகள், அமைதியான சமுதாயத்தின் உற்பத்திக் கருவிகளாக மாற்றப்பட்டு இருக்கும்.

ஒருவர் புதிய ஏற்பாட்டை வாசிக்கையில், அதில் “சமாதானம்” என்ற வார்த்தை மேலோங்கி இருப்பதைக் காணத் தவற முடியாது. தேவன், “சமாதானத்தின் தேவனாக” (ரோமர் 15:33) இருக்கின்றார். சமாதானத்தைக் கொண்டு வரவே இயேசு வந்தார். அவருடைய பிறப்பின் போது, தூதர்கள் “உன்னத்திலிருக்கிற தேவனுக்கு மகிமையும், பூமியிலே சமாதானமும், மனுஷர்மேல் பிரியமும் உண்டாவதாக” (லூக். 2:14) என்று பாடினார்கள். சுவிசேஷமானது, “சமாதானத்தின் சுவிசேஷமாக” (எபே. 6:15) உள்ளது. “சமாதானம் பண்ணுகின்றவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர் என்னப்படுவார்கள்” (மத். 5:9) என்ற மறக்க இயலாத பேறுடன் கிறிஸ்து தம் சீஷர்களை, சமாதானம் பண்ணுகின்றவர்களாக அனுப்பி வைத்தார். அவருடைய அப்போஸ்தலர்களுக்கான அவரது இறுதி வார்த்தைகள் சமாதானத்தின் உயில் உடமைகளாகவே இருந்தன:

“சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்துப் போகிறேன், என்னுடைய சமாதானத்தையே உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்; உலகம் கொடுக்கிற பிரகாரம் நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை. உங்கள் இருதயம் கலங்காமலும் பயப்படாமலும் இருப்பதாக” (யோவா. 14:27).

ஞானஸ்நானம் பெற்ற விசுவாசிகளின் உள்ளூர் அமைப்பு என்ற வகையில், சபையைக் குறித்துப் பரிசுத்த ஆவியானவர் தரும் முதல் சித்தரிப்பானது, பல நாடுகளில்/இனங்களில் இருந்து வந்தவர்களாக, ஆனால் கிறிஸ்துவின்மூலம் ஒரே சிந்தையாய் ஒன்றுகூடி வாழ்ந்தவர்களாகிய மக்களின் அமைப்பொன்று தரப்படுகின்றது: “விசுவாசிகளெல்லாரும் ஒருமித்திருந்து, சகலத்தையும் பொதுவாய் வைத்து அநுபவித்தார்கள்” (அப். 2:44). அவர்கள் “ஒருமனப்பட்டவர்களாய்” அநுதினமும் தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தார்கள் (அப். 2:46).

நமது சிந்தைகள் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய மிக வனப்புள்ள பண்புகளில் ஒன்றாக இருப்பது - தேவன் மனிதன் ஆகியோருக்கிடையில், மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையில், மற்றும் நமது சொந்த இருதயங்களுக்குள்ளாக - உண்மையான சமாதானம் என்பதாகும். ஏதொன்றும் இதற்குப் பதிலாக வைக்கப்பட முடியாது. நமது உலகமானது இடர்ப்பாடு நிறைந்த இடமாக உள்ளது - பயம், தப்பெண்ணம், மற்றும் விரோதம், பொறாமையினால் வேட்டையாடப்படுதல், மற்றும் இருதயத்தின் பாரம் ஆகியவற்றினால் தொந்தரவு படுத்தப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட உலகத்தில் சமாதானத்தின் இடம் ஒன்று நிலவ முடியுமா? ஆம். சபையே அந்த இடமாக உள்ளதென்று புதிய ஏற்பாடு கூறுகின்றது.

கண்டு பிடிப்பாளர் ஒருவர், ஒரு விசேஷித்த கப்பலைக் கட்ட விரும்பினார் என்று நான் வாசித்துள்ளேன். கடலின் சீற்றத்தினால் அந்தக் கப்பலே அங்குமிங்குமாக அலைக்கழிக்கப்பட்டாலும், அதற்குள் எப்பொழுதும் அமைதி நிலையில் இருக்கக் கூடிய உள் அறை ஒன்றுடன் அவர் அக்கப்பலைக் கட்ட விரும்பினார். அலைக்கழிப்புக்களின் மத்தியில், விசேஷமாய் வடிவமைக்கப்பட்ட அந்த அறையில் அமைதியின் இடமொன்று காணப்படும். அவரது பேராவலின் விளைவை நான் அறிவதில்லை, ஆனால் தொடர்ந்த அமைதியான அறை என்ற அவரது சிந்தனையானது சபையின் முழு நிறைவான சித்தரிப்பாக உள்ளது. சபை என்பது, யுத்தத்தினால் நொறுக்கப்பட்ட, விரோதத்தில் பயணம் செய்கின்ற மற்றும் கோபத்தினால் இயக்கப்படுகின்ற உலகில் சமாதானத்தின் இடமாக உள்ளது.

கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் மட்டுமே ஒருவர் உண்மையான சமாதானத்தைக் கண்டறிய முடியும். நாம் உண்மையான சமாதானத்தைக் கொண்டிருப்பதற்கு பாவத்திலிருந்து இரட்சிக்கப்பட்டு தேவனுடன் முதலில் சமாதானமாக வேண்டும் (ரோமர் 5:1); அடுத்ததாக நாம் மற்றவர்களுடன் சமாதானத்தை நாட வேண்டும் (ரோமர் 12:18; மத். 5:23-25); பிறகு, இதன் விளைவாக நாம் நமது இடர்ப்பாடுகளைத் தேவனிடத்திற்குக் கொண்டு வருகையில் நமது ஆவியில் நமக்குச் சமாதானம் அளிக்கப்படுகின்றது (பிலி. 4:6, 7). இந்த வகையிலான

சமாதானம் கிறிஸ்துவின் மூலம் மட்டுமே வருகின்றது. சமாதானம் என்பது ஆவிக்குரியதாகவும் கிறிஸ்துவின் மூலம் மீட்படைவதாகவும் உள்ளது - இது வெறுமனே உளவியல் சார்ந்ததாகவோ, உடலியல் சார்ந்ததாகவோ அல்லது சமூகவியல் சார்ந்ததாகவோ இருப்பதில்லை. எனவே சபையை ஏசாயா சமாதானத்திற்குரிய வகைகளில் சித்தரித்துள்ளதைப் பற்றி நாம் திகைப்படையக் கூடாது.

முடிவுரை

சபை என்பது இரத்தத்தினால் கிரயம் கொள்ளப்பட்ட சரீரமாக, தேவனுடைய மகிமை மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றினால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டதாக உள்ளது. இது முதன்மையான மலையாக மற்ற எல்லா மலைகளுக்கும் மேலாக உயர்ந்துள்ளது. எல்லா இனங்களும் இதன் மாபெரும் தன்மையைக் கண்டு, இதற்குள் ஓடி வந்துள்ளன. இதன் அழகுத்தன்மை இது கொண்டுள்ள பொதுப் புகழ்ச்சியினால், இதன் போதனையினால் மற்றும் இது வளர்விக்கின்ற சமாதானத்தினால் காணப்படுகின்றது, இது இந்த பூமியின் மீது மிகவும் அர்த்தம் நிறைந்த ஊழியத்தைக் கொண்டுள்ளது: இது உலகம் முழுவதற்கும் கர்த்தருடைய பிரமாணத்தை அனுப்புகின்றது. தேவன் தமது சமாதானத்தை இதற்குள்ளாக வைத்து, அதன் மூலம் இதை உலகின் மற்ற எல்லா நிறுவனங்களைக் காட்டிலும் உயர்த்தியுள்ளார்.

நீங்கள் சபையின் உண்மை மதிப்பைக் கண்டு அதை நோக்கி ஈர்க்கப்பட்டிருக்கின்றீர்களா? நீங்கள் அதற்குள் பிரவேசிக்கத் தயாராக இருக்கின்றீர்களா? நீங்கள் உங்கள் இருதயத்தில், “நாம் கர்த்தரின் பர்வதத்துக்கும், யாக்கோபின் தேவனுடைய ஆலயத்துக்கும் போவோம் வாருங்கள்; அவர் தமது வழிகளை நமக்குப் போதிப்பார், நாம் அவர் பாதைகளில் நடப்போம்” என்று கூறியிருக்கின்றீர்களா? இப்பொழுது நீங்கள் தொடங்கினாலும் அது தாமதமானதாக இருப்பதில்லை. நீங்கள் கர்த்தருடைய பிரமாணத்தை அறிந்து, கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் பிரவேசித்து, அவருடைய வழிகளில் நடந்து, அவர் அருளுகின்ற சமாதானத்தை அறிய முடியும்.

வாழ்க்கை என்ற நாட்காட்டியில் மூன்று நாட்கள் மட்டுமே உள்ளன: நேற்று, இன்று, நாளை. நேற்று என்பது செலவிடப்பட்டு விட்டது, அது கிழிந்து போன ஒரு சட்டையைப் போலவோ அல்லது பழைய தேதியிட்ட ஒரு செய்திப் பத்திரிகையைப் போலவோ ஒழிக்கப்பட வேண்டும். நாளை என்பது ஒரு வாக்குறுதியாக மட்டும், வரப் போகிறதாக உள்ள சாத்திய முள்ளவைகளின் கனவாக மட்டும், என்னவாயிருக்கலாம் என்பது பற்றிய மினுக்கிடும் ஒரு உருவமாக மட்டுமே உள்ளது. இன்று என்பது மட்டுமே நீங்கள் செயல்படக் கூடியதாக உங்கள் நாட்காட்டியில் உள்ள ஒரே ஒரு நாளாகும். நேற்றில் இருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ள முடியும், மற்றும் நாம் நாளைய தினத்தை எதிர்பார்க்கலாம், ஆனால் நாம் செயல்படக் கூடியதாய் உள்ளது நிகழ்காலத்தில் உள்ள இந்தத் தருணம் மாத்திரமே ஆகும். பவுல்

எழுதியபடி, “இப்பொழுதே அநுக்கிரககாலம், இப்பொழுதே இரட்சணிய நாள்” (2 கொரி. 6:2). விசுவாசம் (யோவா. 8:24), மனந்திரும்புதல் (அப். 17:30, 31), இயேசுவை அறிக்கையிடுதல் (ரோமர் 10:10) மற்றும் இயேசுவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெறுதல் (ரோமர் 6:3) ஆகியவற்றின் மூலம் கர்த்தருடைய வீட்டில் (1 தீமோ. 3:15) இன்றே நீங்கள் பிரவேசியுங்கள். சபையை ஒரு மகிமையுள்ள சரீரம் என்ற வகையில் நாம் அறிந்து உணருகின்றோமா?

படித்தல் மற்றும் கலந்துரையாடலுக்கான கேள்விகள்

1. தேவன் நமக்குக் கொடுத்துள்ள இரண்டு புத்தகங்கள் யாவை? அவை ஒவ்வொன்றிலும் இருந்து நாம் எவ்விதம் கற்றுக் கொள்ளுகின்றோம் என்பதை விவரிக்கவும்.
2. தேவன் பாவியை நேசித்திருந்தும் அவரை (பாவியை) மாறும்படி கேட்டுக் கொள்ள முடிவது எவ்வாறு?
3. ஏசாயா 2:2-4 வசனப் பகுதியானது ஒரு இரட்டைத் தீர்க்கதரிசனம் என்று கூறப்படும் பொழுது அர்த்தப்படுவது என்ன?
4. சபையானது எல்லா மக்களையும் வசீகரிக்கும் தன்மையுடையது என்பதை விவரிக்கவும்.
5. சபையானது உலகளாவிய வசீகரிப்பைக் கொண்டுள்ளது என்ற சிந்தனையை நிலைநிறுத்த நீங்கள் பயன்படுத்தக் கூடிய வேத வசனப் பகுதிகள் யாவை?
6. சபையின் தொடக்க இடமாக இயேசு எருசலேமைச் சுட்டிக் காட்டினார் என்று குறிப்பிடும் வேத வசனப் பகுதியை கூறவும்.
7. இன்றைய நாட்களில் ஒருவர் எவ்வாறு கர்த்தருடைய பாதைகளில் நடக்க முடியும்?
8. உலகில் உண்மையான மதிப்புடையது எது?
9. இயேசு தம்முடைய சபைக்குக் கொடுத்துள்ள உண்மையான ஊழியம் பற்றிக் கலந்துரையாடவும்.
10. உண்மைச் சமாதானம் எவ்வாறு கொண்டு வரப்படுகின்றது?
11. சபையை சமாதானத்தின் இராஜ்யம் என்று ஏசாயா சித்தரிப்பது ஏன்?
12. உண்மையான சமாதானம் எங்கு காணப்படுகின்றது?
13. இன்றைய நாட்களில் ஒருவர் “சபையை”க் கண்டறிய எங்கு செல்ல முடியும்?